

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně Ing. Z. Ch.**, bytem D., S., zastoupené JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem se sídlem Dlouhá 16, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti Ing. D. T., bytem Š., L., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. SZ 147847/2014/KUSK REG/Sl, č. j. 161773/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou osobně dne 3. 2. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. SZ 147847/2014/KUSK REG/Sl, č. j. 161773/2014/KUSK. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru výstavby, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 7. 2014, sp. zn. 4798/2014/VÝST, č. j. MBE/44853/2014/VÝST-BoM, kterým byla dodatečně paní J. W., bytem n. H. Š., H., (dále

jen „stavebník“) povolena stavba boxů pro koně, oplocení a ohradníku na pozemcích parc. č. , a , a , vše v katastrálním území L. u B., obec Loděnice (dále jen „dotčené pozemky“).

Žalobkyně namítá, že se žalovaný, resp. stavební úřad dopustil mnoha pochybení způsobujících zmatečnost správního řízení a tím i protiprávnost předmětných rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost.

Žalobkyně rozčlenila žalobu do tří žalobních bodů. V prvním žalobním bodě namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkou průtahů v původně vedeném řízení o dodatečném povolení stavby, když v tomto řízení neučinil po dobu 7 měsíců žádný úkon, přičemž následně po zpětvzetí návrhu ze strany stavebníka učiněném dne 28. 3. 2014 rozhodl stavební úřad o zastavení původního řízení o odstranění stavby dne 16. 4. 2014. Žalobkyně je zároveň přesvědčena, že po zpětvzetí návrhu měl stavební úřad podle § 65 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pokračovat v původním řízení o odstranění staveb, a to v rozsahu staveb, o které byl zúžen znovu podaný návrh stavebníka na zahájení řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, což však stavební úřad neučinil. Stavební úřad tak podle ní činil účelově, aby pomohl stavebníkovi „legalizovat černou stavbu“.

V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že byl nesprávný postup na straně stavebního úřadu, který spatřuje „*v jeho přístupu k účelovému zužování předmětu řízení, když z výčtu dodatečně schvalovaných staveb bylo stavebníkem vyřazeno sportoviště pro koně*“. Žalobkyně zde setrvává na svém stanovisku, že sportoviště pro koně stavbou je, a není-li předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, měl stavební úřad pokračovat v řízení o odstranění této stavby. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodovací praxi jiných stavebních úřadů v případech posuzování obdobných sportovišť.

Poslední žalobní bod směřuje vůči nepovoleným terénním úpravám při provádění prací na plánovaném sportovišti pro koně, na základě kterých byla dle žalobkyně vytvořena stavebníkem nepovolená stavba – val zeminy o výšce téměř 2,5 metru. Tento val zeminy navíc nebyl zanesen do souhrnné technické zprávy projektové dokumentace, na základě které došlo k dodatečnému povolení staveb, v rozporu s bodem B.5 písm. a) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Zároveň žalobkyně namítá, že tento val se nenachází na pozemcích stavebníka, ale na pozemcích žalobkyně, což dále dokládá.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v tom smyslu, že nečinnost stavebního úřadu po dobu sedmi měsíců nikdo nenamítal a nad to nemá vliv na výsledek odvolacího řízení. Jak již uvedl v napadeném rozhodnutí, řízení podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) je zcela specifické, skládá se ze dvou samostatných, byť na sobě závislých řízení, přičemž v napadeném rozhodnutí bylo rozhodnuto o dodatečném povolení stavby a nikoliv o nařízení odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením návrhovým, stavební úřad je tímto návrhem vázán a může rozhodovat pouze v jeho rámci. Dále námitka žalobkyně, kterou otevírá otázku, zda je sportoviště pro koně stavbou, či nikoliv, je plně vypořádána v napadeném rozhodnutí. Rovněž val zeminy nebyl obsahem žádosti, tudíž o něm nebylo ani rozhodováno, a proto jsou námitky k němu směřující irelevantní. Z uvedených důvodů proto žalovaný nepovažuje žalobou za důvodnou a navrhl, aby ji soud zamítl.

Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného uvedla, že s její námitkou ohledně sedmiměsíčních průtahů se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal, i když ji žalovaná řádně uplatnila. Žalovaná dále nesouhlasí s tím, že by nečinnost úřadu neměla vliv na výsledek odvolacího řízení, když stavební úřad fakticky umožnil legalizaci černých staveb. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s její námitkou ohledně povahy sportoviště pro koně, přičemž se dovolává ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého „[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Žalobkyně opět napadá odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně sportoviště pro koně, přičemž upozorňuje na nekonzistenci žalovaného, resp. stavebního úřadu, kteří nejprve nakládali s předmětným sportovištěm jako se stavbou, aby následně svůj názor v napadeném rozhodnutí přehodnotili. V otázce předmětného valu zeminy opět upozornila na vady projektové dokumentace dané tím, že nebyly do projektu řádně zapracovány terénní změny. „Stavební úřad ani žalovaný pak neposuzovali, zda jsou tyto úpravy součástí dodatečně povolené stavby, ačkoliv v původní žádosti o dodatečné povolení zahrnuty byly, a žalovaný se pak vůbec nezabýval námitkami žalobkyně týkajícími se těchto terénních úprav.“

Ing. D. T. se jako osoba zúčastněná na řízení k žalobě nevyjádřil.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud také vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání, přičemž žalobce ani žalovaný se v této otázce nevyjádřili. Proto soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že stavebník podal dne 3. 7. 2012 žádost o vydání stavebního povolení a dne 11. 7. 2012 žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu rodinného domu, boxů pro koně a čistírny odpadních vod na dotčených pozemcích. Usnesením ze dne 24. 7. 2012 obě řízení stavební úřad spojil. Při nařízeném veřejném ústním jednání v rámci spojeného řízení stavební úřad zjistil, že na předmětných pozemcích již probíhají stavební práce, aniž bylo vydáno příslušné povolení. Na základě uvedeného zjištění stavební úřad původní spojené řízení zastavil a dne 30. 8. 2012 zahájil řízení o odstranění stavby rodinného domu, boxů pro koně, sportoviště pro koně s ohradníkem a oplocení na dotčených pozemcích. Stavebník dne 12. 9. 2012 požádal o jejich dodatečné povolení, na základě čehož stavební úřad přerušil předmětné řízení o odstranění stavby a zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. V tomto řízení pak stavební úřad vydal dne 12. 4. 2013 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby rodinného domu, boxů pro koně, sportoviště pro koně s ohradníkem a oplocení na dotčených pozemcích. Na základě podaného odvolání žalobkyně a Ing. D. T. pak toto rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím č. j. SZ 094558/2013/KUSK REG/Ab a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. V průběhu nového řízení před stavebním úřadem vzal dne 28. 3. 2014 stavebník svůj návrh zpět. Na základě tohoto zpětvzetí pak stavební úřad řízení o tomto návrhu zastavil usnesením ze dne 16. 4. 2014. Dne 28. 3. 2014 podal stavebník současně nový návrh na dodatečné

povolení stavby boxů pro koně, oplocení a ohradníku, tedy návrh zúžený o stavbu rodinného domu a sportoviště pro koně. Na základě tohoto návrhu pak stavební úřad zahájil řízení, v němž stavbu boxů pro koně, oplocení a ohradníku na dotčených pozemcích povolil rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, sp. zn. 4798/2014/VÝST, č. j. MBE/44853/2014/VÝST-BoM. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobkyně a Ing. D. T. odvolání, která žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil, přičemž napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno do datové schránky dne 3. 12. 2014.

Soud po zhodnocení obsahu spisu a všech vyjádření učiněných v tomto soudní řízení došel k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.

V prvním žalobním bodě žalobkyně namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal s její odvolací námitkou týkající se sedmiměsíčního „průtahu“ na straně stavebního úřadu. Žalovaná doslovně předmětnou odvolací námitku formulovala takto: „*Po vrácení věci stavebnímu úřadu v Berouně celé řízení na několik měsíců utichlo a bylo obnoveno teprve dne 28. 3. 2014, tedy po sedmi (!) měsících, kdy paní W. vzala svou žádost zpět, načež Stavební úřad reagoval tím, že dne 16. 4. 2014 vydal usnesení č. j. MBE/24911/2014/VÝST-BoM, sp. zn. 9286/2012/VÝST, kterým bylo řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastaveno. Odvolatelka stavebnímu úřadu vytyká, že ačkoliv mezi vrácením věci zpět stavebnímu úřadu a zpětvzetím žádosti o dodatečné povolení staveb v původním rozsahu uplynulo sedm měsíců, zůstal stavební úřad nečinný, v čemž odvolatelka spatřuje jeho zásadní pochybení.*“ K tomu soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí skutečně odůvodnění k této námitce mlčí. Na druhou stranu je však ustáleně judikováno, že případná nečinnost správního orgánu může být nanejvýše procesní vadou, která nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Ať se tedy žalovaný s touto námitkou vypořádal či nikoliv, tento nedostatek by nebránil soudu v posouzení jakéhokoli žalobního bodu směřujícího proti délce správního řízení, neboť z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jako takového odpovídající žalobní bod ke zrušení napadeného rozhodnutí vést nemůže. V tomto případě je k tomu navíc třeba dodat, že podáním nové (omezené) žádosti o dodatečné povolení staveb bylo zahájeno nové řízení o dodatečném povolení stavby, odlišné od původního řízení, v němž podle odvolacích námitek měly nastat průtahy. Námitka nepřezkoumatelnosti se tak týká nevypořádání námitky směřující proti jinému správnímu řízení, než ze kterého vzešlo napadené rozhodnutí. Za takových okolností o to více nemůže být tento žalobní bod důvodným.

Obdobným nedostatkem jsou pak stíženy i ostatní dva žalobní body, které brojí vůči stavbám, o jejichž dodatečném povolení nebylo v předmětném správním řízení vůbec rozhodováno. Jak stavba sportoviště, tak ani stavba valu zeminy nebyly předmětem řízení o (v pořadí druhé) žádosti o dodatečné povolení stavby. V daném řízení byly povolovány v souladu se zásadou vázanosti správního orgánu podanou žádostí jen boxy pro koně, oplocení a ohradník. Ani z podrobného výroku stavebního úřadu v rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014, sp. zn. 4798/2014/VÝST, č. j. MBE/44853/2014/VÝST-BoM, nelze vyčíst souvislost mezi dodatečně povolenými stavbami a stavbami (či domnělými stavbami) sportoviště pro koně a valu zeminy, neboť stavba sportoviště pro koně ani předmětná terénní úprava nebyla předmětem žádosti o dodatečné povolení stavby, a proto nemohly být a ani nejsou ve výroku stavebního úřadu vůbec uvedeny (u sportoviště se stal předmětem řízení o dodatečném povolení stavby pouze ohradník). Žalovaný ani stavební úřad tedy nebyli v daném řízení oprávněni posuzovat povahu sportoviště či valu zeminy z hlediska ustanovení

stavebního zákona, jejich podobu a možnost další existence, neboť tyto otázky nebyly vůbec předmětem napadeného správního řízení.

Pokud je žalobkyně toho názoru, že se jedná o stavby, které byly realizovány v rozporu s právem, měla toto namítat v jiném řízení – v řízení o odstranění stavby – a trvat na jejich odstranění, nikoliv tuto otázku uplatňovat v řízení o dodatečném povolení jiných staveb. Proto jsou irelevantní veškeré další námitky žalobkyně, které se týkají právní povahy sportoviště pro koně a okolností terénních úprav, při kterých měl vzniknout předmětný val zeminy. Pokud navíc žalovaný vyvinul snahu se s námitkami žalobkyně i za této situace vypořádat, přičemž rozebral svůj pohled na právní povahu sportoviště pro koně a konstatoval, že předmětný val zeminy nebyl předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, pak nelze žalovanému v tomto procesním postupu nic vyčíst a rozhodně tento postup nemohl založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak namítá žalobkyně, neboť se se všemi jejími odvolacími námitkami ve svém rozhodnutí vypořádal.

Z totožných důvodů nemohl být důvodný ani žalobní bod namítající, že sportoviště pro koně a val zeminy nejsou řádně zobrazeny v projektové dokumentaci k dodatečnému povolení jiných dodatečně povolených staveb. Pokud nebylo požádáno o jejich dodatečné povolení, pak ani nebylo důvodné je v projektové dokumentaci zobrazovat, neboť bylo namístě vycházet z toho, že bude uloženo jejich odstranění v již zahájeném řízení o odstranění stavby, jehož předmětem naopak tyto stavby byly. Jejich zaznamenání v projektové dokumentaci finálního provedení dodatečně povolovaných staveb by totiž bylo matoucí a nekorespondovalo by s plánovaným stavem, o jehož povolení se žádá. Na základě uvedeného tak soud výrokem I. žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uplatněné žalobní body totiž ve svém souhrnu míří do jiných řízení (primárně do řízení o odstranění stavby), než je řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, s níž by byla náhrada vynaložených nákladů spojena, neuložil. Proto soud výrokem III. rozhodl o tom, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová